

Іван Антонович Кочерга

БІОГРАФІЯ.
“Свіччине весілля”

- Народився Іван Антонович Кочерга 6 жовтня 1881 р. в містечку Носівка на Чернігівщині в сім'ї залізничного службовця, що зумовляло часті переїзди. Лише **1891** р. їхня родина оселяється на постійне проживання в Чернігові, де **1899** р. він закінчує гімназію. Відтак їде до Києва і вивчає право на юридичному факультеті. По закінченні університетських студій в **1903** р. повертається до Чернігова і стає на службу чиновником у контрольній палаті. З **1904** виступає з театральними рецензіями на сторінках чернігівських газет. **1910** р. пише першу п'єсу (російською мовою) «*Пісня в келиху*» (вперше поставлена в Харківському Народному театрі лише **1926** р. в перекладі П. Тичини під назвою «*Легенда про пісню*», п'єса успіху не мала). Нова п'єса — «*Дівчина з мишкою*» (рос. мовою, **1913**) мала помітний, хоч і скандальний успіх.

- 1914 р. І. Кочерга переїхав у Житомир. П'єси російською мовою «Зубний біль сатани» (1922) та «Викуп (Весільна поїздка Марусі)» (1924) завершують певний етап драматургічного розвитку, в цей період творчого життя письменник починає писати українською мовою. 1925р. він завершує роботу над п'єсою «Фея гіркого мигдалю». 1927 р. — пише нову п'єсу «Алмазне жорно». 1928 р. — кілька п'єс, безпосередньо пов'язаних тематикою і проблематикою з тогочасною дійсністю. В цей період І. Кочерга з посади ревізора житомирської робсельінспекції переходить працювати літредактором у міську газету «Робітник», а згодом — у «Радянську Волинь».

- Він пише комедію «Натура і культура» (1928), драму-феєрію «Марко в пеклі» (1928) і низку так званих «кооперативних» п'єс, типових для 20-х років агіток. Вистава «Марко в пеклі» в харківському Червонозаводському театрі (режисер В. Василько) мала успіх, але до самої п'єси рецензенти поставилися стримано. В 1929р. в Житомирі відбулися гастролі Другої державної української опери Правобережжя (липень-серпень), театру української Музкомедії і драми під керівництвом Д. Гайдамаки (жовтень-листопад) та інших колективів і окремих виконавців. І. Кочерга, який в попередні роки лише зрідка виступав у пресі, активізує свою критичну діяльність. З 14 липня по 9 серпня 1929 р. він друкує в газеті «Робітник» 11 лаконічних, але глибокозмістовних рецензій на вистави театру української опери — це чи не більше, ніж за всі 1922 — 1928 рр. Він пише чимало п'єс: драматична поема «Свіччине весілля» (1930; інша назва «Пісня про Свічку»), водевіль «Ліза чекає погоди...» (виданий 1931 р.), п'єса «Майстри часу» (інша назва «Годинникар і курка», 1933). Драматичну поему «Свіччине весілля» поставлено лише 1935 р. в Запоріжжі й тільки після цього вона почала триумфальний хід по сценах десятків театрів. П'єса «Майстри часу», попри те, що спочатку була відхилена українським реперткомом, на Всесоюзному конкурсі драматургічних творів у 1934 р. дістала (під назвою «Годинникар і курка») третю премію.

- **1934** р. І. Кочерга переїздить до Києва, отримує квартиру в будинку письменників **Роліт** і поринає в активну громадську, критико-публіцистичну та творчу роботу. Продовжує художню розробку проблемних філософських питань, працює і над кіносценаріями, перекладами. З початку 2 світової війни живе в Уфі, де редагує газету «Література і мистецтво» й працює в Інституті літератури **АН УРСР**. У цей період створює кілька невеличких п'єс, які, часом дотепні, по-своєму правдиві, не стали, однак, досягненнями автора. Дещо пізніше написані твори «Чаша», **1942**; «Досить простягти руку», **1946**. В одноактійці «Зубний біль сатани» реалізований задум п'єси, який автор нотував ще в 10-х роках.

Повернувшись **1944** р. до **Києва**, І. Кочерга пише романтичну драму «Ярослав Мудрий» (1944, друга редакція — 1946).

- Драма задумана як історична трагедія, але деяка ідеалізація самого образу князя не дозволила автору домогтися по-справжньому трагедійного звучання твору. Як романтична ж драма «Ярослав Мудрий» є високим досягненням в українській літературі. У повоєнні роки основні творчі сили письменник віддає роботі над драматичною поемою про Т. Г. Шевченка «Пророк» (1948).

Помер 29 грудня 1952 року.
Похований в Києві
на Байковому
кладовищі (ділянка № 1).

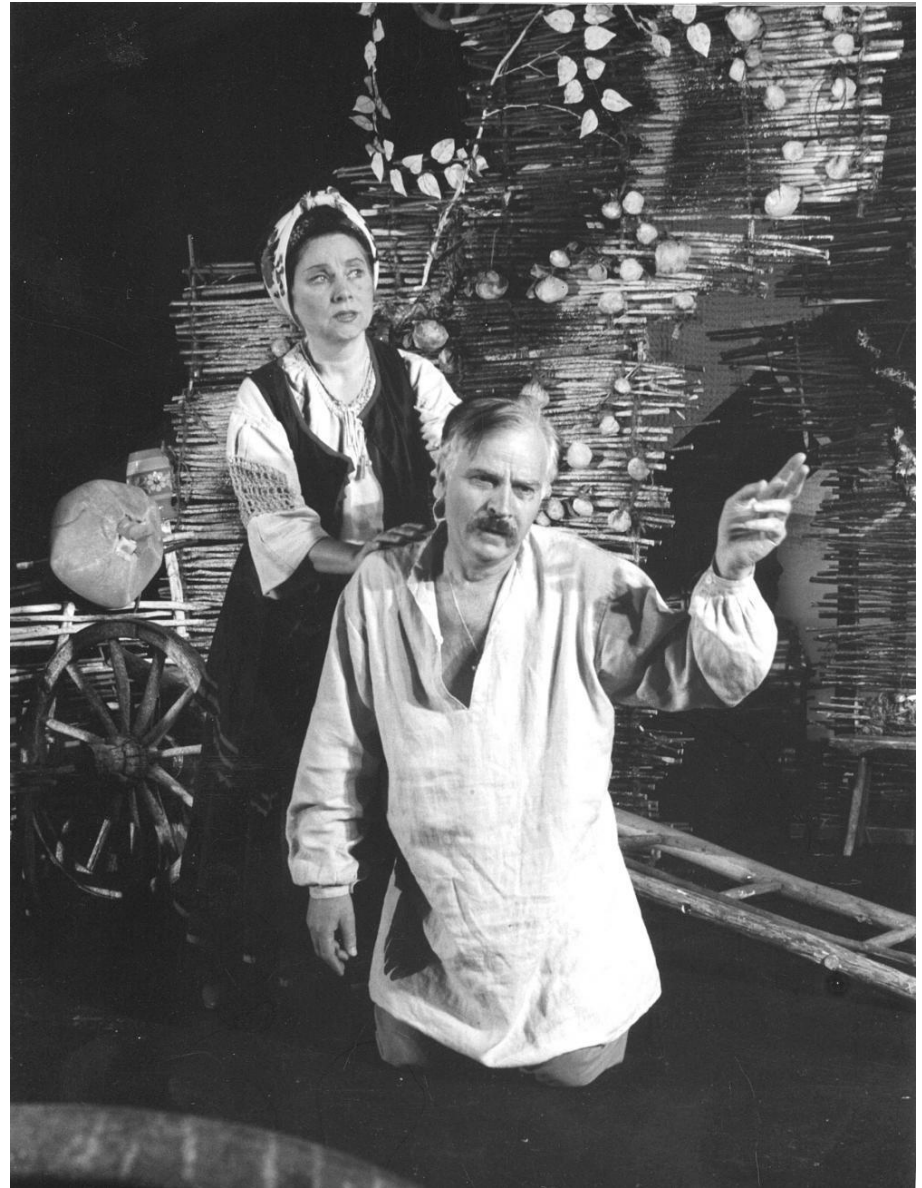
“Свіччине весілля”

- «Свіччине весілля» – це високопоетичний твір про визвольну боротьбу київських ремісників на початку XVI ст. проти засилля литовських експлуататорів.
- Цю драматичну поему Іван Кочерга написав у **1930 році**.

І. А. Кочерга.

- Знайомлячись з історичними матеріалами про минуле нашого народу, письменник натрапив на дві грамоти литовських князів, які панували на загарбаних землях Києва *кіця XV – початку XVI ст.* В них ішлося про заборону для простих людей використання світла у своїх оселях, немовби з протипожежних міркувань. У разі непослуху стягувалися чималі для того часу штрафи. Безперечно, це було виявом жорстокого ставлення до трудящих.

У п'єсі «Свіччине весілля» І. Кочерга розповідає про жорстокі безчинства зарозумілого київського воєводи, який заборонив городянам користуватися світлом. Тяжка заборона тривала понад десять років. Робочий люд не міг із цим миритись і протестував. Цей мотив і поклав в основу свого твору І. Кочерга. Майстерно пов'язав драматург історичні факти з відомим на Київщині ремісницьким звичаєм *«женити свічку»*. Цей народний обряд сягає в сиву давнину. Він побутував не лише в Києві, а й в інших містах України, Росії і навіть Західної Європи і був приурочений до різних річних і сімейних свят. Напевне, звичай походить від того, що люди здавна віддавали почесні дереву та вогню. Пізніше обряд дещо змінився і в ремісницькому побуті десь із XVI аж до XX ст. справлявся так: щороку першого вересня ремісники в домовлений час закінчували роботу, збиралися окремими цехами, запалювали «свічку яру», обвиту строкатими стрічками, і веселились.

- *«Що стосується самого терміну «женити свічку», – писав відомий український фольклорист і етнограф, академік АН України М. Ф. Сумцов, – то виник він, очевидно, від звичаю обв'язувати свічку червоними стрічками (подібно до обрядових уборів молодої на весіллі) і може бути віднесений на рахунок малоросійського народного гумору».*

● Після виходу у світ п'єси «Свіччине весілля» не привернула до себе належної уваги театральних колективів. Івана Кочергу навіть критикували за неактуальність проблематики, за відображення події чотирьохсотлітньої давнини. Визнання прийшло **в 1934 р.** після постановки п'єси *на Українському радіо* групою київських акторів під керівництвом режисера-постановника *О. Сумарокова*. Вдруге радіопостановку «Пісня про Свічку» здійснив у **1953 р.** народний артист СРСР *В. Добровольський*.

«Пісня про Свічку» вперше була поставлена на сцені *Запорізького драматичного театру ім. М. Заньковецької*. Після цього п'єса набула широкої популярності. Її ставлять театри багатьох міст України. У **1948 р.** композитор *М. Скорульський* написав оперу «Свіччине весілля».

- • за жанром «Свіччине весілля» — історична драматична поема;
- • темою є зображення знущань Воєводи над київськими цеховиками, шляхом заборони на світло; змалювання справжнього кохання Свічки і Меланки;
- • ідея — засудження влади, заклик до боротьби та уславлення сміливих робітників;
- • сюжет має дві лінії: лінію кохання та лінію боротьби городян за свої права;
- • твір Івана Кочерги є одним із найпоетичніших в українській драматургії;
- • п'єса написана у 1930 році.

весілля»

- 1. Проблема волі та шляхів її здобуття

...тільки що ж робить,

Коли добром ніхто не дасть нам світла –

Його здобути треба – не молить,

Бо без борні нікчемні все молитви.

І свічки мирної не варта та країна,

Що в боротьбі її не засвітила. (зброяр Іван Свічка)

- 2. Проблема патріотизму

«Хоч не мені – для вільного народу

Колись зоря займеться світова».

- 3. Проблема кохання. Поруч із І.Свічкою – його наречена Меланка.

Автор використовує традиційні художні засоби, змальовуючи образ дівчини, що йде за коханим на боротьбу, зберігає вірність і в найстрашніші хвилини. Кращі якості душі Меланки проявляються в її конфлікті з князем Ольшанським. Коли він ставить її перед вибором: смерть Свічки чи «кохання» князя – заради життя дорогої людини Меланка йде за князем. Перед читачем образ, у якому втілено найкращі риси української жінки.

- 4. Проблема народної боротьби та самопожертви заради високих ідеалів Ця проблема знаходиться в епіцентрі твору. Кочерга використовує прийом драматичного протиставлення двох таборів, Подолу і Верхнього міста, для загострення основного конфлікту. Наскрізним і символічним є образ Свічки, вогню. Навколо світла волі для боротьби за нього збираються подільські цеховики Чіп, Коляндра, Передерій. Власне, формальним приводом для конфлікту, який розгортає дію, є заборона світити світло у Києві. Пани бенкетують, а люди змушені сидіти в темряві: «без світла, в темних хатах, як кроти». Київські ремісники, змальовані Кочергою правдиво і переконливо, уособлюють Україну, що бореться. Поділ вирує тому, що вбачає у жорстоких наказах Воєводи пряме зазіхання на свої права та привілеї, спробу перетворити вільних громадян на покірних рабів. Деякі з них, Кожум'яка Чіп та Золотар Передерій, закликають дати гідну відсіч поневолювачам

- **Жанр: історична драматична поема**
- ***Драматична поема*** – це літературний вид, що виник при поєднанні всіх трьох способів художнього моделювання дійсності – драматичного, епічного і ліричного.
- Драматична поема оформляється віршем, в ній зосереджується увага на ідейному конфлікті між персонажами. Інакше кажучи, це поема в драматичній формі чи драма – у віршовій, з спалахами ліричних переживань.
- ***Історична*** – в основу покладено історичні події.

- **Тема:** показ морального гніту та страждань київських ремісників і незаможних киян під час «темного закону» в період панування литовських князів на початку XVI століття; змалювання трагічної історії кохання молодого ремісника Івана Свічки та бідної дівчини Меланки.
- **Ідея:** викриття і засудження свавілля й пригнобленого ставлення київських вельмож до незаможних верств населення в період антисоціальних законів про використання світла, негативне висвітлення аморальності керівної верстви киян; возвеличення чистого і щирого кохання, співпереживання, взаємодопомоги, прагнення до справедливості, притаманних незаможним киянам початку XVI століття.

- **Проблеми**

- *Соціальної нерівності* (київський воєвода, князь Ольшанський, війт Шавула, писар Козеліус, комендант замку Кезгайло та інші вельможі, купаючись у розкоші та маючи доступ до світла, проявляють відверте знущення стосовно ремісників та незаможних міщан, вимагаючи від них високих результатів трудової діяльності і забороняючи палити свічки, дружина воєводи Гільда стоїть на боці ремісників, бо і сама вона є дочкою слюсаря);

- **кохання** (Іван Свічка та Меланка щиро кохають одне одного, намагаються справити весілля, але нашкотовуються на опір з боку воєводи та його вельмож, князь Ольшанський вподобав Меланку, в результаті перепитій дівчина помирає, а Свічка вбиває Ольшанського);
- **моралі та моральних цінностей** (звичайні городяни гуртуються, щоб здобути право на запалювання світла, організовують повстання, щоб врятувати Івана Свічку, Гільда сприяє викраденню грамоти про дозвіл на світла і дає вогню погаслій свічці Меланки; воєвода, рицарі, вельможі постають жорстокими, брехливими, егоїстичними, аморальними...);
- **жіночого пригнічення та жіночої долі** (Гільда становить для свого чоловіка ще меншу цінність, ніж його пси; Меланку князь Ольшанський розцінює не як особистість, а як чергову забавку...) та інші.

- **Композиційні прийоми**

- **1.** «Свіччине весілля» побудовано *на зіставленнях контрастних сцен, картин, портретів, образів:*

- а) повсякденні пишні розваги та оргії воєводи – безрадiсне і нужденне життя ремісників;

- б) осяяний безліччю яскравих вогнів, наповнений співами панський палац на горі – повите мороком ночі припишкле трудове Подольє;

- в) чисте і високе почуття Івана Свічки – захоплення дівочою красою до Меланки. розбещеного Ольшанського.

- **2.** Значну роль у композиції відіграють *пісні*, яких нараховується у творі понад двадцять. Є пісні народного походження, деякі створив сам драматург. Пісні увиразнюють обряд українського весілля (*«Ой панове-сватове, просимо вас...»*), характеризують групи образів (дівоча гра про свічку, застільна пісня литовських рицарів). Допомагає характеристиці Івана Свічки і його лірична пісня *«Темная нічка над містом спустилась»*.

Символічність образів драми

- *Групи образів*
- У п'єсі І. Кочерги показано зіткнення інтересів трудящого народу і литовських завойовників-експлуататорів. Відповідно до конфлікту персонажі поділяються на дві основні групи. Одна з них – *представники трудового народу* (Чіп, Коляндра, Передерій) на чолі зі зброярем Іваном Свічкою, друга – *литовське панство з прислугою*, очолене воєводою.

Символічність образів драми

● Образ Івана Свічки

- Іван Свічка – центральний образ драматичної поеми. Над усе цінує волю і свободу, тому і не може спокійно сприйняти наказ воєводи. Свічка вважає це знущанням над робочими людьми і закликає цеховиків не коритися насильству:

*А завтра ж всі гуртом до магістрату,
Нехай тепер хоч світло дасть, хоч ні –
А на панів не будем працювати!*

- Іван Свічка – зброяр, організатор боротьби київських цеховиків проти литовських поневолювачів (Це він добре знає життя і людей, це він дбає про інтереси громади, це він ладен віддати життя за загальну справу. Його мужність і висока людська гідність зумовлені усвідомленням власної причетності до справедливої боротьби народу за свої права, вірою в торжество волелюбних ідеалів.

*Немає в світі бурі, щоб огонь
Могла задуги вічний та правдивий!*

- Свічка веде людей, щоб повернути «привілеї» свої:

*А не віддасть добром, то візьмем силою,
Об заграву шляхетного їх замка
Тоді засвітим наші каганці!)*

Символічність образів драми

- Свічка – миролюбива, спокійна людина. Він не хоче кровопролиття, відмовляє гарячого Чопа від бійки, намагається переконати своїх ворогів у справедливості своїх вимог:

- *Товариші! Не в кулаці, а в правді*

- *Тепер повинна бути наша міць.*

- *Облиш цю лаву, Чопе, мусим ми*

- *Словами нашу правду довести.*

- Коли Іван переконався, що ніякі умовляння та мирні переговори не допоможуть, він закликає всіх ремісників до збройної боротьби. Цеховики поважають його за благородні поривання, називають братом, вважають, що сам він гідний бути війтом:

- *Хто ж, як не він, гідніший війтом бути!*

- *Шавулу геть! Хай Свічка буде війтом!*

Основні риси характеру героя

- – сміливість, відвага та мужність; (Але наперекір усім панам та їхнім прихвосням здобуває Свічка князівську грамоту «Хай буде світло!» Святкують люди Свіччине весілля, хоч і недовгою була їхня радість: забирають ватажка їхнього до воєводи. Та ніхто не в змозі звернути з обраного шляху Свічку, ніхто не зможе загасити вогонь, що здавна полум'яніє в серцях людей:

Задуті можна свічку, загасить

Пожежу навіть можна, навіть всі

Жаринки найдрібніші затоптатъ,

Але живий вогонь і в кременці

Чекає лиш, щоб ми його збудили.

- Це слова Івана Свічки, який вже був загнаний у куток воєводою, але не був зломлений, як не була зломлена його дівчина Меланка.) Юнак сміливий, принциповий, з почуттям власної гідності. Він не гне голови навіть перед воєводою, нагадує йому про незадоволення, про народний гнів. І навіть його ворог, комендант замку Кезгайло, зворушений непохитністю Свічки:

Отямся, хлопче! Душу всю мені

Ти зворушив одвагою своєю.

- – ввічливість, благородство і почуття власної гідності;
- – любов до Меланки.

Символічність образів драми

- Іван Свічка вірить у справедливість, переконаний, що народ буде вільним і отримає свої законні права:
- *Хоч не мені – для вільного народу*
- *Колись зоря займеться світова.*
- Юнак з пошаною відноситься до простого люду, щиро кохає Меланку, турбується про неї. З усіма тактовний, ввічливий. Його мрія – допомогти народу підвищити свій життєвий рівень. Боротьба за свої права – це найголовніше для Івана.

- Особливості мови персонажа. (Мова афористична, яскрава і переконлива завдяки вживанню риторичних запитань, звертань, влучних метафор, епітетів.)
- Оцінка образу літературною критикою. (Дехто закидав авторові «Свічиного весілля», що головний герой твору надто високо свідомий як для епохи середньовіччя.)
- Чи можна вважати злодійством здобуття Іваном Свічкою князівської грамоти в замку воєводи? Думаємо, що ні. Адже злодійство, крадіжка – це таємне привласнення чужих речей. А грамота не була власністю воєводи. І Свічка керувався не егоїстичними почуттями:
«Годі вже! Життя не пошкодую,
/ А привілеї наші поверну»

Символічність образів драми

- **Образ Меланки**
- Соціальне походження Меланки. Меланка – це проста міська дівчина, що живе з матір'ю у бідній хатині.
- Дбайливе ставлення до матері. (А яке щире, чуйне у неї серце, як вона любить свою матір, заради якої порушує страшну заборону світити світло! «Сумує мати в темряві, благає, Щоб засвітила...»)
- Вона дуже любить свою неньку, турбується про неї під час хвороби. Одного разу не побоялася засвітити каганець, виконуючи прохання умираючої матері. А осмнику Козеці вона осудливо кидає у вічі:
 - *Не смієш ти*
 - *Затримувать мене в таку хвилину,*
 - *Коли вмирає мати!*

Символічність образів драми

- Меланка дуже вродлива, але скромна і лагідна. Вона з пошаною відноситься до старших, щира подруга, навіть перед надокучливим Козеліусом заступається за дівчат.
- За доброзичливість, щирість та розсудливість шанують її і ремісники, і подруги. . (Меланка для дівчат, для своїх подруг – красуня, свічка, яку вони не дають скривдити писарю Козеліусу. Як і для свого коханого, Івана Свічки, багато вона значить для них, бо віддають належне і її вроді, і її розуму, рішучості та вірності у коханні.) Навіть Ольшанський з першої зустрічі захопився дівчиною:
 - *Яка краса чудова!*
 - *Відкіль така краса!*
 - *Неначе та шипшина чи троянда,*
 - *Що по ярах цих київських цвіте!*
 - *...Яка ж краса і грізна і чарівна!*

Символічність образів драми

- Та Меланка на ці слова уваги не звернула, бо кохає Івана Свічку. Кохає, тому і відмовляє його від боротьби, від активних дій. Вона не хоче, щоб боротьбою здобували світло, бо для неї:
- *...Світло любе, як воно*
- *Своє проміння лє в затишній хаті,*
- *Коли сім'я вечеря за столом,*
- *Коли дитину колисає мати...*
- Але ця тиха, лагідна дівчина ні на мить не завагалась виконати жорстокий воєводин присуд для врятування свого коханого:
- *Цю свічку я – побачиш – донесу.*
- *Чи можу я не донести її,*
- *Коли вона життя мого Івана!*
- В образах Івана Свічки та Меланки Іван Кочерга переконливо показав героїзм та незламність українського народу в боротьбі за свою волю і незалежність.

Основні риси характеру:

- – висока моральність, людська гідність;
- – тактовність і принциповість; (Зваблива і світла, неначе промінь сонця, Меланка чарує усіх – від подруг до свавільного князя Ольшанського. Одного разу її побачивши, хоче цей підступний і жорстокий князь оволодіти тим, що сподобалось. Але не така Меланка, щоб проміняти щире кохання на брязкіт золота. Відповідає вона на залицяння Ольшанського: Не для князів литовських чи німецьких Моя дівоча воля – вільна я.)
- – скромність і доброзичливість;
- – вірність у коханні до Івана Свічки;
- – здатність на самопожертву. (Вірна вона своєму Іванові, бо кохає його, і кохає щиро, заради нього ладна піти на все, навіть віддати своє життя. Тому і вмовляє Свічку, щоб не рвався він «до згуби», бо цим завдає її серцю болю. Але не боїться вона ні погроз князя Ольшанського, ні воєводи, тому і близька усім людям Подолу. Наче повертається життя до цієї дівчини, коли почула відповідь воєводи: якщо вона донесе свічку незгаслою до в'язниці, де знаходиться її коханий, то звільнять його. Не може не зворушити трагічний шлях Меланки, шлях, коли вона береже більше, ніж власне життя, вогник свічі, який має врятувати життя Іванові. Але не судилося Меланці бути разом з Іваном Свічкою, гине вона, хоч і на руках коханого. Гине через ненависного князя Ольшанського, який хотів силою домогтися кохання Меланки. Не пішла на це вірна дівчина, бо честь для неї – найголовніше, як і кохання. Її смерть запалила на боротьбу весь народ, смерть її обурює киян, і вони на чолі з Іваном Свічкою стають до борні за волю.)

Ставлення автора до образу Меланки

- Сам автор у передмові до п'єси говорить: «Образ Меланки, дівчини, яка проносить тремтячий, але незгаслий вогник крізь бурю і терни своєї весільної ночі, є поетичним символом України, що із тьми віків та через стільки бур пронесла незгаслим вогник своєї волі й культури...»
- Отже, певною мірою ідеалізуючи образи Івана Свічки та Меланки, письменник прагнув змалювати їх більш виразно як носіїв ідей свого часу.

Символічність образів драми

- **Київські ремісники**

- У п'єсі змальовано ряд *київських ремісників*: кушнірів, бондарів, ковалів, зброярів, золотарів. Це порядні люди, душевно красиві, з почуттям власної гідності. Всі вони незадоволені воєводою, його жорстокою заборонаю користуватися світлом, обурюються новими насильствами. Зі збуреної юрби виділяється *кожум'яка Чип*. Він гнівно кричить:

- *Знущання це! Ніколи не було,*
- *Щоб від цехів такого вимагали!*
- *Та що це ми – невільники, раби,*
- *Челядники хіба ми воєводи,*
- *На нього щоб робити день і ніч!*
- *...Не діжде він, щоб ми йому робили!*
- *...Хай світло дасть!*

Символічність образів драми

- Чи не найбільш гостро І.Кочерга осудив заборону світла образом *золотаря Передерія*. Цей майстер-умілець осліп, бо до темряви сидів над дрібною різьбою. Та він упевнений, що прозріє, як тільки в хатах ремісників засяють каганці. І дійсно, Передерій прозрів, коли запалав воєводин замок. Смертельно поранений, він відчуває щастя, бо вмирає за Київ, за свою маленьку перемогу:
- *Я бачу всіх. Товариші... брати...*
- *В останній бій! За світло і за волю!*
- *Тебе я бачу... Київ... рідний мій...*
- Ремісники солідарні між собою, одностайні в рішеннях та діях. Коли варта забирає Меланку від умираючої матері, народ обурюється і вступає в бійку. З юрби чуються голоси: *«Гвалтівники! Прокляті душогуби! Геть кривдників! Женіть їх! Бийте їх!..»*

Символічність образів драми

- Між ремісниками та пануючою верхівкою існує давня неприязнь, ворожнеча. Воєвода та його прислужники відчують, що ремісники готові помститися за заподіяні кривди. Тому і посилюють охорону біля замку, постійно вартують, навіть Свічку переводять до в'язниці, бо бояться тримати його у палаці. Коли Свічку заарештували, трудове Подольє одностайно піднімається на відкриту боротьбу з воєводою та його попихачами. Гаслом виступу стають слова: «*За Свіччине весілля!*».
- Отже, ремісницька маса показана як сила, що здатна постояти за себе, відкрито боротись за свої людські права та привілеї.

Символічність образів драми

● Образ Воєводи

- Воєвода— пихатий повелитель, жорстока людина. Він хизується своєю владою, заявляє з погордою: *«Для цих рабів (киян) я князь і воєвода!»* Грубо звертається він навіть до тих, хто його оточує, хто йому служить. А над своєю дружиною просто знущається. При людях може зло кинути їй в обличчя: *«Безглузда слюсарівна!», «Безумна ти!», «Та я тебе на місці!.. Замовчи!»*.
- Жорстоко повівся він і з Меланкою. Адже він розумів, що донести свічку від замку до Житнього торгу в таку неgodу просто неможливо. Вдаючи із себе доброго і гуманного, прикриваючись богинею світла, воєвода промовляє:
 - *Якщо вона укриє вогник твоїй*
 - *І свічку цю од бурі захистить,*
 - *Клянусь, він буде вільний і живий.*

Новаторство у творчості МИТЦЯ

- «Свіччине весілля» справедливо вважають одним з найпоетичніших творів української драматургії.
- Життя середньовічного Києва Кочерга відтворив яскраво і по-справжньому талановито. Литовські князі прагнули не тільки якнайбільше зідрати з київських ремісників, але й задушити у них будь-яке прагнення до вільного життя. Символом і водночас фактом діяльності феодалів є у драмі заборона світити світло в домах ремісників. У боротьбі за повернення народу світла розкриваються характери героїв твору, мужня відданість зброяра Івана Свічки, ніжна стійкість його нареченої Меланки, сміливість ремісників Чіпа, Передерія, Коляндри. Боротьба закінчується народним повстанням, закликом Свічки запалити палац Воєводи, піднятися на боротьбу за визволення.

Новаторство у творчості МИТЦЯ

Таємницю постійної привабливості «Свічного весілля» заховано у мальовничості його картин, у яскравих романтичних характерах, в уславленні глибоко людських, прекрасних почуттів. Кочерга був прихильником того, щоб глядач бачив на сцені видовище красиве і зворушливе. У «Свічному весіллі» він створив багато картин ефектних, живописно виразних. Мальовничі куточки давнього Києва, економно відтворені драматургом, деталі середньовічного побуту, ретельно відібрані саме у своїй сценічній виразності, становлять барвисте тло, на якому чіткіше окреслюються постаті героїв.

Дякую за увагу!